

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **N. M. H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem A., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě ze dne 26.1.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 16.1.2015 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 26.1.2015 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

*Včasnou žalobou ze dne 26.1.2015 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 16.1.2015 č.j. X, neboť s ním nesouhlasí proto, že v plné míře adoptovalo nezákonnosti předcházejícího rozhodnutí ze dne 9.7.2014 č.j. X, v němž nebylo uvedeno, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí s návrhem na provedení důkazu výsledkem žadatele (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **SŘ**), ani nebyl prakticky hodnocen zásah do soukromého a rodinného života. Dále bylo namítáno, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch a nebylo dbáno, aby*

přijaté opatření odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy především žalobce (§ 2 odst. 3,4, § 8 SŘ); nedostatečně byl posouzen zásah do rodinného života s ohledem na soužití žalobce s jeho partnerkou a jejím nezletilým synem (rozpor s § 50 odst. 3 SŘ), nebyla ani zohledněna skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky (dále jen **ČR**) již dlouhou dobu a za ta léta si zde stihl vytvořit pevné sociální a rodinné zázemí, navíc v případě takto dlouhého vyhoštění (2 roky) je zcela znemožněn budoucí soukromý a rodinný život rodiny, na čemž nic nemění ani fakt, že rodina může začít život na území jiného státu, tudíž nelze rozhodnutí o správním vyhoštění považovat za přiměřené i s ohledem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) – rozsudek ze dne 6.12.2007 č.j. 1 As 38/2007-80 či ze dne 22.11.2007 č.j. 1 As 39/2007-72. Dle žalobce mu nelze přičítat k tíži pobyt na území ČR od 19.5.2013, tedy konce platnosti posledního výjezdního příkazu až do rozhodnutí příslušného správního orgánu o jeho žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu na území, neboť po tuto dobu bylo vedeno správní řízení právě za účelem udělení předmětného víza a po danou dobu se tedy žalobce pohyboval po území ČR zcela v souladu se zákonem, v tomto ohledu by měla být náležitě modifikována i délka uloženého správního vyhoštění. Žalobce po celou dobu, která je mu přičítána jako nelegální pobyt se nesnažil mařit výkon pravomoci úředního orgánu, naopak s tímto spolupracoval tak, aby se vyhnul porušování právních předpisů, navíc fakticky musel být v dané době přítomen na území, neboť s ním bylo vedeno trestní řízení a v případě nepřítomnosti by mohl být viněn z toho, že se vyhýbá spravedlnosti, čímž by se mohl vystavit nebezpečí vydání mezinárodního zatykače. Správní orgán, ačkoliv měl dostupné informace k dispozici, tyto nijak nepromítl do probíhajícího řízení; sice přerušil do doby rozhodnutí v trestním řízení vedené řízení o správním vyhoštění, tento krok však ve vztahu k němu nebyl žádným řešením, neboť mu byla stále vytýkána ta samá doba nelegálního pobytu, takže se dostal do značně schizofrenního postavení, kdy jedním orgánem veřejné moci (zde soud) byl nucen k setrvání na území do doby rozhodnutí v trestním řízení, kterého byl povinen se účastnit a na druhé straně byl správním orgánem nucen k opuštění území, kdy tomuto byl vydán poslední výjezdní příkaz do 19.5.2013, kdy zcela evidentně stále probíhalo trestní řízení, jehož byl povinen se účastnit a s ohledem na ekonomickou náročnost nemohl létat mezi ČR a Vietnamem, aby se dostavil k jednání soudu, což rovněž nebylo zohledněno správním orgánem. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu, požadována byla i náhrada nákladů řízení bez specifikace. (*K žalobě byla připojena mimo jiné i kopie napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 16.1.2015 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila *rozhodnutí* Policie České republiky, Krajského ředitelství Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pracoviště Sokolov (tj. správní orgán I. stupně, dále jen **PČR Sokolov**), č.j. *X ze dne 9.7.2014* ve věci správního vyhoštění, protože nebyly shledány důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno nebo předmětné správní řízení zastaveno a v obsáhlém odůvodnění jsou uvedeny důvody, kvůli nimž nebylo odvolání vyhověno. Žalovaná se vyjádřila v odůvodnění ke všem odvolacím námitkám žalobce a žádnou neuznala důvodnou, rovněž uvedla, že z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo PČR Sokolov přijato; postup v řízení o správním vyhoštění byl po zhodnocení všech souvisejících okolností posouzen jako správný a odpovídající po právní i skutkové stránce stavu věci, nebylo zjištěno narušení řádného výkonu veřejné správy a zároveň odvolací orgán nezjistil, že by postupem PČR Sokolov byla porušena zásada přiměřenosti, resp. proporcionality, či došlo ke zneužití

pravomoci nebo správního uvážení. Také bylo uvedeno, že námitky žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dopadů do soukromého a rodinného života byly namítány pouze v obecné rovině, aniž by případnou nezákonnost žalobce blíže konkretizoval, resp. uváděl na podporu svého tvrzení konkrétní a relevantní skutečnosti. Žalovaná připomněla, že žalobce pobýval na území ČR na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 2.10.2012, dne 13.9.2012 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, podáním žádosti mu vznikla fikce pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti, která mu však byla dne 29.10.2012 zamítnuta pod č.j. X (*právní moc dne 13.2.2013*), proto mu byl dne 6.5.2013 vylepen do cestovního dokladu výjezdní příkaz č. GA0172349 s dobou platnosti do 19.5.2013, ve které byl povinen vycestovat, což však neučinil a dne 17.5.2013 podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky* ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), které mu nebylo uděleno dne 17.7.2013 (*právní moc dne 18.9.2013*) a podáním této žádosti nevznikla žalobci fikce pobytu, když ustanovení § 60 odst. 7 zákona se vztahuje pouze na žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c), tudíž žalobce pobýval na území ČR neoprávněně ode dne 20.5.2013. Za současné situace nemá žalobce možnost získat na území ČR povolení k pobytu, naopak je třeba, aby z území vycestoval a posléze si zajistil na území ČR vstup a legální pobyt. Podotknuto také bylo, že žalobce i jeho družka paní N. T. T. H., nar. 1982, která má v ČR povolen trvalý pobyt, neuvedli žádné konkrétní informace a důkazy o hloubce a trvanlivosti jejich vzájemného vztahu, ani se nezmínili o případném vztahu žalobce a nezletilého syna družky, o jeho společné výchově a dalších okolnostech nezbytně vytvářející rodinné prostředí, neprojeвили zájem dostatečně věc objasnit a poskytnout PČR Sokolov potřebnou součinnost či důkazy, oba odmítli odpovědět na konkrétně formulované otázky týkající se jejich společného života, rodinných a soukromých vazeb. Naopak žalobce neposkytl ani minimálně přesvědčivé důkazy o tom, že by jeho vztah k družce a jejímu synovi byl důvodnou překážkou pro uložení správního vyhoštění, přičemž dosavadní model soužití mohou uplatnit jak ve své domovské zemi, tak ve státě, v němž budou mít všichni povolen pobyt. Žalobci nic nebrání v tom, aby se vrátil do svého domovského státu a znovu se pokusil legalizovat svůj pobyt na území ČR, když zde v současnosti nemůže ani vykonávat žádnou práci; navíc není možné, aby si budoval na území rodinné a soukromé vazby, když zde pobývá neoprávněně, a zároveň nepředpokládal, že mu do rodinného a soukromého života nebude zasaženo. Dle žalované jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, což nepřispívá k přesvědčivosti jeho námitky o silné integraci v české společnosti, neboť u něj panuje zjevná neochota podřídit se pravidlům veřejného pořádku, o čemž svědčí i 16 zjištěných případů jeho protiprávního jednání (*přestupky*) a navíc byl v souvislosti s tím, že bez povolení přechovával a prodával drogu pervitin jako psychotropní látku, Okresním soudem v Chebu dne 27.5.2013 sp.zn. 3 T 156/2012 odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnáct měsíců s odkladem na dva roky, když tento rozsudek pak potvrdil Krajský soud v Plzni rozsudkem sp.zn. 9To 70/2014 ze dne 13.3.2014 (*právní moc dne 13.3.2014*), což bylo rovněž zohledněno v otázce přiměřenosti správního vyhoštění. Podotknuto bylo též, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území a cizinci porušující právní normy hostitelského státu nemohou požívat výhod povolení pobytu. Žalovaná neshledala, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené, neboť žalobce je zdravý a není ve věku seniora, tedy mu věk ani zdravotní stav a finanční poměry nebrání v návratu do domovské země, a na základě zjištěných skutečností je navíc přesvědčena, že nelze hovořit o plné integraci žalobce do

české společnosti, neboť na území ČR páchá trestnou činnost a opakovaně nerespektuje české právní předpisy, rovněž nebylo zjištěno, že by si na území vytvořil pevné kulturní a sociální vazby, resp. žádné ani v průběhu předmětného řízení neuvedl; nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie (dále jen **EU**), ani se nemusí o takovou osobu starat. Doba v délce 2 roky, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v mezích zákonného rozpětí v souladu se zákonem a dle názoru žalované je s ohledem na posouzení závažnosti a délky protiprávního jednání přiměřená, což se s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem projevilo stanovením uvedené doby uprostřed zákonného rozpětí, když maximální hranice zákonného rozpětí je 3 roky. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že doba je nepřiměřená vzhledem k tomu, že na území pobýval neoprávněně v řádu několika dní, když bylo zjištěno, že zde pobýval neoprávněně téměř pět měsíců; za neopodstatněnou považovala námitku o nepřiměřeně krátké lhůtě k vycestování, když z důvodů uvedených žalobcem nevyplývá, jaké konkrétní úkony musí vyřídit před svým odjezdem, neboť namítá pouze obecně, že zde má rodinné, sociální a kulturní zázemí i pronajatý byt a musí vyřídit veškerou agendu a zajistit si zázemí v domovském státě. K tomu žalovaná sdělila, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 2.10.2013, v současnosti tedy uplynul již více než rok od jeho zahájení a od doby, kdy žalobce věděl, že zřejmě bude muset vycestovat, neboť zde pobýval neoprávněně a minimálně od doručení rozhodnutí PČR Sokolov dne 10.7.2014 se mohl připravovat na to, že bude nucen opustit území ČR a protože dle § 118 odst. 3 zákona se doba k vycestování z území stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů, bylo toto ustanovení naplněno, když doba k vycestování byla stanovena v délce 21 dnů. Nebyl shledán ani vážnější dopad do života žalobce, neboť délka jeho pobytu na území ČR (od 3.10.2008) není natolik dlouhá, aby již nebyla možná jeho zpětná integrace v zemi původu, navíc na území ČR pobývá neoprávněně, nemá zákonné oprávnění legálně vykonávat výdělečnou činnost, a proto by legální činností nemohl na území ČR finančně vypomáhat své družce i přes prioritu jeho vazby k ní a jejímu synovi, když nelze předpokládat, že by jiné jeho soukromé vazby na území ČR představovaly vážnější dopad do jeho života, ani jiné vazby na území neuvedl.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 29.1.2015 plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.1.2015, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro něž bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona. Dále uvedla, že námitku týkající se nesprávně zjištěné doby neoprávněného pobytu žalobce nelze akceptovat, neboť nesprávně poukazuje na § 60 odst. 7 zákona, které se však vztahuje pouze na žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona, jelikož žalobce podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. b) cit. zákona, fikce pobytu mu nevznikla a pobýval na území ČR neoprávněně ode dne 20.5.2013, jak bylo správně zjištěno. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona v návaznosti na § 174a zákona, když byla individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života, neboť v tomto případě převážil veřejný zájem na uložení správního vyhoštění a na zabránění dalšího narušování právních předpisů ČR nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce. K námitce žalobce, že nebylo přihlédnuto k jeho návrhu na provedení výslechu jeho i jeho družky, který byl obsažen ve vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaná zdůraznila, že v průběhu předmětného správního řízení PČR Sokolov několikrát zjišťovala, zda a jaké rodinné vazby má žalobce na území ČR, ale žalobce

neposkytl ani minimálně přesvědčivé důkazy o tom, že by jeho vztah k družce a jejímu synovi byl důvodnou překážkou pro uložení správního vyhoštění. Naopak jeho tvrzení týkající se těchto vztahů považuje žalovaná za nevěrohodné až účelové, neboť v protokolech o vyjádření opakovaně uváděl rozdílné skutečnosti a rovněž jeho družka se odmítla vyjádřit ke konkrétně formulovaným otázkám týkajícím se jejich společného života, oba neprojevili zájem dostatečně věc objasnit a poskytnout správnímu orgánu potřebnou součinnost či důkazy. K ostatním námitkám uvedla žalovaná, že jsou totožné s námitkami vznesenými v odvolání napadeného rozhodnutí, a tudíž se k nim podrobně vyjádřila již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaná souhlasila, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. a v případě úspěchu ve věci se vzdává práva na náhradu nákladů řízení, a zároveň navrhla zamítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Ze zaslaného správního spisu žalované vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 9.7.2014 i napadeného rozhodnutí ze dne 16.1.2015, tak i ve vyjádření žalované ze dne 29.1.2015, odpovídají obsahu tohoto spisu, žalobce měl povolený pobyt na území ČR od 3.10.2008. Soud toliko zjistil pochybení, které je bez vlivu na správnost rozhodnutí, kdy v rozhodnutí PČR Sokolov na první straně je uvedeno č.j. X místo správního č.j. X, jak je zřejmé nejenom z dalších listů tohoto rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16.1.2015 bylo téhož dne doručeno zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky.

Žalobce po doručení vyjádření žalované v replice ze dne 23.2.2015 trval na nařízení jednání ve věci a požadoval náklady řízení za 3 úkony a připojil rozhodnutí o registraci, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH).

Soud poznamenává, že družku žalobce vyrozuměl a vyzval k tomu, aby ve lhůtě do 1 týdne oznámila písemně soudu, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; jmenovaná však vůbec nereagovala na výzvu doručenou jí dne 27.2.2015.

Ústního jednání konaného dne 26.3.2015 se nezúčastnil žalobce ani žalovaná, která svoji nepřítomnost omluvila stejně jako žalobce; zástupce žalobce setrval na podané žalobě s odkazem na její obsah, nenavrl žádné doplnění dokazování a závěrem požadoval vyhovět žalobě, neboť ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a napadené rozhodnutí je zejména v délce uloženého správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení žalované a přiznání náhrady nákladů řízení žalobci za 3 úkony právní služby.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat

zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí *vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (16.1.2015)*, a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V § 119a odst. 2 zákona je stanoveno, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Dle § 174a zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 120a odst. 1 zákona policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 16.1.2015 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o opaku, jelikož žalovaná vydala přezkoumatelné rozhodnutí splňující podmínky § 68 SŘ, v jehož odůvodnění popsala celý průběh řízení a zdůraznila, že z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo PČR Sokolov přijato; postup v řízení o správním

vyhoštění byl po zhodnocení všech souvisejících okolností posouzen po právní i skutkové stránce jako správný a odpovídající stavu věci, nebylo zjištěno narušení řádného výkonu veřejné správy a zároveň žalovaná nezjistila, že by postupem PČR Sokolov byla porušena zásada přiměřenosti, resp. proporcionality, či došlo ke zneužití pravomoci nebo správního uvážení. Též žalovaná uvedla, že námitky žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dopadů do soukromého a rodinného života byly namítány pouze v obecné rovině, aniž by případnou nezákonnost žalobce blíže konkretizoval, resp. uváděl na podporu svého tvrzení konkrétní a relevantní skutečnosti. Navíc žalobce i jeho družka neuvedli žádné konkrétní informace a důkazy o hloubce a trvanlivosti jejich vzájemného vztahu, ani se nezmínili o případném vztahu žalobce a nezletilého syna družky, o jeho společné výchově a dalších okolnostech nezbytně vytvářející rodinné prostředí, neprojevili zájem dostatečně věc objasnit a poskytnout PČR Sokolov potřebnou součinnost či důkazy, když oba odmítli odpovědět na konkrétně formulované otázky týkající se jejich společného života, rodinných a soukromých vazeb. S uvedeným hodnocením žalované se zdejší soud rovněž ztotožnil s ohledem na zjištěné rozhodné skutečnosti shora uvedené. Žalovaná neshledala, stejně jako zdejší soud, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené, neboť žalobce je zdravý a není ve věku seniora, tedy mu věk ani zdravotní stav a finanční poměry nebrání v návratu do domovské země, a na základě zjištěných skutečností je navíc přesvědčena, stejně tak i soud, že nelze hovořit o plné integraci žalobce do české společnosti, neboť na území ČR opakovaně nerespektuje české právní předpisy, což vyplývá i z 16 zjištěných případů jeho protiprávního jednání (*přestupky*); páchal i trestnou činnost, za níž byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Chebu dne 27.5.2013 odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnáct měsíců s odkladem na dva roky (*bez povolení přechovával a prodával drogu pervitin jako psychotropní látku*), což bylo zohledněno v otázce přiměřenosti správního vyhoštění. Rovněž nebylo zjištěno, že by si žalobce na území ČR vytvořil pevné kulturní a sociální vazby, resp. žádné ani v průběhu předmětného řízení neuvedl; navíc i přes namítanou délku doby pobytu na území ČR (od roku 2008) uvedl do protokolu před PČR Sokolov dne 4.12.2013, že nerozumí jazyku, ve kterém je vedeno správní řízení, tj. českému jazyku; nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie (dále jen **EU**), ani se nemusí o takovou osobu starat. I délka 2 roků, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je přiměřená ke všem uvedeným skutečnostem, jelikož bylo zhodnoceno, že na území ČR pobýval neoprávněně téměř 5 měsíců (*tj. od 20.5.2013, když mu platnost výjezdního příkazu vylepeného do jeho cestovního dokladu skončila dne 19.5.2013*), neboť přes jeho přesvědčení mu podáním žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona nevznikla fikce pobytu (§ 60 odst. 7 zákona *se vztahuje toliko na žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nikoli b) zákona*), navíc v té době vedené trestní řízení bylo konáno pro jeho úmyslné nikoli nedbalostní jednání, tudíž jeho řízení bylo zapříčiněno konáním žalobce, a od zahájení řízení o jeho správní vyhoštění dne 2.10.2013 uplynul více jak 1 rok, tudíž měl dostatek času se připravit na to, že bude nucen opustit území ČR, proto i lhůta k vycestování v délce 21 dnů se jeví i soudu přiměřenou.

Žalovaná se vyjádřila ke všem námitkám žalobce uvedeným v odvolání, žádnou z nich neshledala důvodnou, jak je zcela zřejmé z obsahu napadeného rozhodnutí shora uvedeného, tudíž dle názoru soudu žalobce neprokázal, že by žalovaná pochybila při vydání rozhodnutí, ani nebylo zjištěno pochybení správního orgánu v řízení předcházejícím, k němuž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, přičemž ani soud neuznal žádnou žalobní námitku důvodnou, proto žalobu zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., jelikož není důvodná

(výrok I.), když se plně ztotožnil se závěry žalované, na něž pro stručnost odkazuje, protože jsou známy všem účastníkům z napadeného rozhodnutí. Soud nezjistil, že by žalovaná nezjišťovala okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, ale pouze v jeho neprospěch; pokud však žalobce neuvede rozhodné skutečnosti a ani jakékoli důkazy na podporu svých tvrzení, nemůže se žalovaná k nim vyjádřit; nic konkrétního v tomto směru žalobce neuvedl ani v žalobě kromě obecného tvrzení. Dle názoru soudu žalovaná v průběhu řízení postupovala řádně i v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí a posoudila všechny rozhodné zjištěné okolnosti, tedy neporušila § 2, odst. 3 a 4, § 3 i § 8 ani jiné paragrafy správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšná žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 26. března 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně